

Να την πονέσω

[Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Αγ. Παΐσιος Αγιορείτης / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#)



«Ένας γνωστός του οσίου Γέροντος Παΐσιου τον παρακάλεσε να προσευχηθεί για κάποια κοπέλα, που είχε μπλέξει με αποκρυφιστές. Ο Γέροντας του είπε: Πρέπει να την πονέσω. Ο συνομιλητής του δεν κατάλαβε, νόμισε ότι ο Γέροντας εννοούσε να της προκαλέσει πόνο. Αλλά ο Γέροντας του εξήγησε: Πες μου κάτι για να πονέσω γι' αυτήν και να προσευχηθώ με πόνο ψυχής γι' αυτήν» (Οσίου Γέροντος Παΐσιου αγιορείτου, Διδαχές και Αλληλογραφία, εκδ. Η Μεταμόρφωσις του Σωτήρος, Μήλεσι 2007).



Δεν υπάρχει πιστός χριστιανός που να μη γνωρίζει την αξία της προσευχής και τη δύναμή της τόσο για τη ζωή του ίδιου του προσευχόμενου όσο και για τη ζωή

εκείνων χάριν των οποίων προσεύχεται. Η προσευχή αποτελεί θέμα ζωής και θανάτου, χωρίς αυτήν ένας χριστιανός δεν μπορεί κυριολεκτικά να ζήσει και να αναπνεύσει – «πρέπει να προσευχόμαστε περισσότερο και απ' όσο αναπνέουμε» σημειώνουν οι άγιοι της Εκκλησίας μας (άγιος Γρηγόριος Θεολόγος). Κι είναι ευνόητο: ο άνθρωπος χωρίς την αδιάκοπη αναφορά του στον Θεό Πατέρα του, τον Δημιουργό και Προνοητή και Διακυβερνητή του, πώς μπορεί να ζήσει φυσιολογικά και με χαρά; Όποιος διέγραψε τον Θεό από τη ζωή του διεπίστωσε, έστω και χωρίς ιδιαίτερη επίγνωση πολλές φορές, ότι η ζωή του έγινε μία κόλαση: η πνευματική ασφυξία τον κάνει να ζει ένα θάνατο προ του θανάτου του.

Κι αν έχει απόλυτη αξία και τεράστια δύναμη η προσευχή για κάθε χριστιανό, πόσο περισσότερο για έναν άγιο, για έναν άνθρωπο δηλαδή που πράγματι η πίστη στον Χριστό αποτελεί το χαρακτηριστικό της ύπαρξής του και η αίσθηση της παρουσίας Του αγκαλιάζει και την ψυχή και το σώμα του! Τεράστια δύναμη προσευχής βεβαίως, αποδεδειγμένη από πάμπολλους χριστιανούς, είχε και ο όσιος Παΐσιος. Χιλιάδες άνθρωποι κατέφευγαν στις προσευχές του καθημερινώς, προκειμένου να παρηγορηθούν, να ενισχυθούν, να θεραπευτούν. Κι ο άγιος αναλωνόταν γι' αυτούς. Γιατί αναλωνόταν αδιαλείπτως για τον προσωπικό του αγιασμό. Ενωμένος διά της προσευχής με τον Κύριο και Θεό του γινόταν το όργανο Εκείνου για να δρα η πανσθενής ενέργειά Του σε κάθε αναγκασμένο και δυσκολεμένο άνθρωπο.

Στο παραπάνω περιστατικό ο άγιος αποκαλύπτει και το «μυστικό» της δικής του προσευχής, που συνιστά όμως και το γνώρισμα για κάθε προσευχή που θέλει να εισακούεται από τον Θεό: η προσευχή να γίνεται «έμπονα», με πόνο δηλαδή γι' αυτόν που κανείς προσεύχεται, είτε τον εαυτό του είτε κάποιον συνάνθρωπό του. Και μοιάζει παράδοξο: ο άγιος με δύναμη προσευχής ου τυχούσα, που η αγάπη του για κάθε πλάσμα του Θεού ήταν δεδομένη, τόσο που «καιγόταν η καρδιά του γι' αυτό», ζητούσε ξεχωριστές πληροφορίες, ώστε μέσα από αυτές να κινηθεί περισσότερο καρδιακά: «Πες μου κάτι για να πονέσω γι' αυτήν και να προσευχηθώ με πόνο ψυχής γι' αυτήν». Τι καταλαβαίνουμε; Ότι βεβαίως η προσευχή γενικά για τον άνθρωπο και τα δεινά του είναι κάτι επιβεβλημένο που εκφράζει την αγάπη ενός αγίου, όμως απαιτείται και η γνώση της ζωής του, των δυσκολιών που πιθανόν περνάει, των αδυναμιών που μπορεί να έχει, κι αυτό γιατί τότε συγκινείται κατεξοχήν η ευαίσθητη καρδιά του αγίου καθώς μετατίθεται στη θέση του όποιου ψυχικά ή σωματικά πάσχοντος. Όταν μαθαίνουμε τα δεινά που υφίσταται ένας συνάνθρωπός μας, πολύ περισσότερο ένας φίλος και γνωστός μας, και «πέτρινη» καρδιά να έχουμε συγκινούμαστε – απείρως περισσότερο συμβαίνει τούτο με τους αγίους μας. Κι αυτό σημαίνει ότι ένας άγιος, έστω και διορατικός και προορατικός, δεν βρίσκεται πάντοτε στην υπέρ φύσιν κατάσταση της διόρασης και της προόρασης. Το αντίθετο: το σύνηθες είναι να κινείται στη ζωή του όπως όλοι

οι άλλοι άνθρωποι και εκτάκτως να φωτίζεται για το επιπλέον που του δίνει ο Κύριος. Οπότε, έχει ανάγκη τη γνώση, την πληροφορία, ό,τι ανθρώπινο, το οποίο όμως χρησιμοποιεί για να εκφραστεί η γεμάτη χάρη Θεού καρδιά του.

Θυμόμαστε αίφνης και την αντίστοιχη περίπτωση του αγίου Σιλουανού του Αθωνίτη. Ευρισκόμενος ως οικονόμος σε μετόχι της Μονής του αγίου Παντελεήμονος προσευχόταν με δάκρυα στα μάτια για τους εργάτες που εργάζονταν στο Μοναστήρι. Και τι του έδινε το έναυσμα ώστε η προσευχή του να είναι δακρύρροη, τόσο που να νιώθουν την ενέργειά της οι εργάτες; Η γνώση της ζωής του κάθε εργάτη: ο τάδε που βρίσκεται εδώ ξενιτεμένος για τις ανάγκες της οικογένειάς του. «Πώς να νιώθει μόνος χωρίς τη γυναίκα του και τα παιδιά του;» Ή ο δείνα που η αρραβωνιαστικιά του τον περιμένει να παντρευτούν, αλλά τα οικονομικά τους είναι λιγοστά; Ή ο άλλος που το παιδί του είναι άρρωστο, αλλά αυτός είναι υποχρεωμένος να εργάζεται μακριά για να έχει τα χρήματα που απαιτούνται κ.ο.κ. Και η γνώση των προβλημάτων και των συνθηκών της ζωής τους τον έκανε να πονάει γι' αυτούς και ο πόνος να παίρνει τη μορφή της μετά δακρύων προσευχής.

Τα παραδείγματα από τους αγίους μας είναι άπειρα. Μας δείχνουν όμως το πώς μπορούμε και εμείς να προσευχόμαστε με μεγαλύτερη θέρμη, που θα πει με μεγαλύτερη αίσθηση της παρουσίας του Χριστού και με εμπιστοσύνη σ' Αυτόν ότι θα κάνει το καλύτερο για τη ζωή τη δική μας και των άλλων. Να πονάμε για τους άλλους. Όταν μαθαίνουμε κάτι θλιβερό για τη ζωή τους να κινητοποιούμαστε στην προσευχή και όχι στο κουτσομπολιό και στην καλλιέργεια της περιέργειάς μας. Η φαντασία και η γνώση μας δηλαδή να μπαίνουν στον «ζυγό» της αγάπης και όχι στον «ζυγό» της πλάνης και της δαιμονικής κακίας.

Πηγή: pgdorbas.blogspot.com